

[Hans Kjør.]

der er en grænse for, hvor kraftigt man kan foretage reduktioner af lagrene, hvis man skal opretholde virksomhederne.

Når man lægger det sammen, er der virkelig grund til at frygte følgerne af den økonomiske politik, hvis ikke der sadles om i tide. De virkninger, det vil få på vores betalingsbalance, vurderes mest optimistisk af det økonomiske sekretariat, hvor man skønner, at underskuddet i 1972 vil falde til 2.000 mill. kr. Nu er der udefra allerede på den korte tid, der er gået, rejst tvivl om, hvorvidt denne optimisme har realistisk baggrund, men jeg skal da tilføje, når jeg nu tager mit udgangspunkt i den mest optimistiske vurdering, at man belyser også i årsversigten, hvor usikker denne optimisme er, når man anfører, at blot 1 pct.s forskydning i eksportpriserne ændrer vurderingen med 350 mill. kr. Endelig skal optimismen i årsversigten vel yderligere bedømmes ud fra, at man ligesom forventer de større vanskeligheder udskudt til 1973, men det gør formentlig ikke problemerne mindre. Vismændene skønner, at det samlede betalingsbalanceunderskud næppe kan anslås til under 3 milliarder kr. i indeværende år, og Handelsbanken er i hvert fald ikke mere optimistisk i sin vurdering.

Det er på denne baggrund, vismændene forudser, at der i løbet af finansåret vil melde sig et behov for enten udgiftsbesparelser eller skatte- og afgiftsforhøjelser — i løbet af finansåret, der er altså ikke tale om 3 års budgetterne, men om dette finansår. Det er en vurdering, der nøje svarer til den, der blev fremsat af nationalbankdirektør Erik Hoffmeyer i radioavisen den 27. februar, nemlig at vi efter sommerferien formentlig må tage op til overvejelse, om man skal stramme finanspolitikken, hvor hr. Hoffmeyer betragtede en momsforhøjelse som den eneste mulighed.

Nu er vi i det konservative folkeparti ikke tilhængere af en tom demonstrationspolitik. Vi stiller vores ændringsforslag om nedsættelse af reserverne, fordi vi mener, at det er rigtigt at stoppe for nye udgiftskrævende love. Vi finder imidlertid, at regeringen bør gå videre end til det. Således burde regeringen overveje positivt, om der ikke i den nuværende situation var fornuft i at udskyde dagpengereformens ikrafttræden. Der

er overordentlig store omkostninger forbundet med den, som vil indtræde på et ømtåligt tidspunkt, og der kunne også ved en udskydelse opnås en større sikkerhed for reformens administrative bæreevne. Vi tåler vel dårligt flere administrative eksperimenter på et risikopræget grundlag i forhold til befolkningen. Men over for problemstillingen tjener vores ændringsforslag først og fremmest til at understrege nødvendigheden af tilbageholdenhed i de offentlige udgifter, begrundet i at vi må foretrække rimelige besparelser fremfor nye skatter.

Vi ønsker ansvaret klart placeret. Dermed være ikke sagt, at vi, hvis vore ændringsforslag skulle blive stemt ned, vil stemme imod finanslovsforslaget. Det er netop tom demonstrationspolitik, som vi har oplevet før fra regeringen mere nærstående venner. Men vi ønsker ansvaret klart placeret. Vil regeringen besparelser allerede i første finansår, så er vi forhandlingsvillige. Det er ikke os, der løber fra en politik, vi er gået ind for. Vi finder derimod skattebyrden tilstrækkelig tyngende for de indtjenende grupper af befolkningen. Vi frygter, at der må komme en reaktion, hvis skattebyrden yderligere strammes, og vi advarer imod de følger, forventningerne om en skatteforhøjelse kan få på den næste overenskomstsituation. Vi opfordrer tværtimod regeringen — ja, vi har jo fremsat forslag om det her i folketinget, vort forslag om et kontaktudvalg — til at indlede rettidige forhandlinger med arbejdsmarkedets parter, hvor en samordning kan ske, gerne med tilbud om skattelettelse for de mindre indkomster som led i det evige lavtlønsproblem fremfor traditionelle løsnings, hvor vi har alt for mange erfaringer for den afsmitning, der blot fører til øget inflation, men ikke til øget realøen. Det er derfor, jeg siger, at regeringen kommer ikke uden om at beskæftige sig med indkomstpøolitik. Men det er regeringens ansvar, hvilke veje der vælges.

At vi går ind for nødvendigheden af øjeblikkelige besparelser og udskydelse af nye udgifter, som vi ikke finder der er råd til nu, og som vil gøre fremtidige besparelser endnu vanskeligere, formindsker ikke vor interesse for at arbejde for en dyberegående undersøgelse af nye besparelser og udgiftsomlægninger i forhold til 3 års budgetterne og i forhold til de efterfølgende år i det hele taget,